

# 1

## Tris

Ik ijsbeer door onze cel in het hoofdkwartier van Eruditie en haar woorden blijven maar door mijn hoofd galmen: *Ik zal Edith Prior heten, en er is veel dat ik met plezier zal vergeten.*

‘Dus je hebt haar echt nog nooit gezien? Zelfs niet op een foto?’ vraagt Christina, met haar gewonde been op een kussen. Ze is neergeschoten tijdens onze wanhoopspoging om de video-opname van Edith Prior aan onze stad te laten zien. Op dat moment hadden we geen flauw idee waar de opname over ging, wisten we niet dat hij de grond onder onze voeten, de facties, onze identiteit, zou wegslaan. ‘Is ze je oma of je tante of zo?’

‘Nee, dat zei ik toch,’ zeg ik en ik draai me om omdat ik bij de muur van de cel ben aangekomen. ‘Prior is, was, de achternaam van mijn vader, dus het moet iemand van zijn kant van de familie zijn. Maar Edith is een Zelfverloocheningsnaam en de familie van mijn vader moet Erudiet geweest zijn, dus...’

‘Dus moet ze ouder zijn,’ zegt Cara, die met haar hoofd tegen de muur geleund zit. Vanuit deze hoek lijkt ze precies op haar broer Will, mijn vriend, die ik heb doodgeschoten. Dan gaat ze rechtop zitten en is zijn schim verdwenen. ‘Van een paar generaties terug. Een van je voorouders.’

‘Voorouders.’ Het woord voelt oud aan vanbinnen, als afbrokkelende bakstenen. Ik raak de celmuur aan en draai me om. De wand is koud en wit.

Een voorouder, en dit is de erfenis die ze me heeft nagelaten: een le-

ven zonder de beperkingen van de facties en de wetenschap dat mijn Afwijkende persoonlijkheid veel belangrijker is dan ik had kunnen vermoeden. Mijn bestaan is een teken dat we deze stad moeten verlaten en hulp moeten bieden aan de mensen daarbuiten, wie dat ook mogen zijn.

‘Ik wil het weten,’ zegt Cara terwijl ze over haar gezicht wrijft. ‘Ik moet weten hoe lang we hier al zijn. Kun je alsjeblieft even één seconde blijven staan?’

Ik sta midden in de cel stil en trek mijn wenkbrauwen naar haar op.

‘Sorry,’ mompelt ze.

‘Geeft niet,’ zegt Christina. ‘We zitten hier al veel te lang.’

Het is al dagen geleden dat Evelyn de chaos in de hal van het hoofdkwartier van Eruditie met een paar korte bevelen onder controle kreeg en alle gevangenen in rap tempo naar cellen op de derde verdieping liet brengen. Er is een factieloze vrouw langsgekomen om onze wonden te verzorgen en pijnstillers uit te delen, en we hebben een paar keer gegeten en gedoucht, maar niemand heeft verteld wat er daarbuiten aan de hand is, hoe dringend ik het ook heb gevraagd.

‘Ik had Tobias onderhand wel verwacht,’ zeg ik terwijl ik op de rand van mijn bed ga zitten. ‘Waar blijft die jongen?’

‘Misschien is hij nog steeds boos omdat je tegen hem gelogen hebt en achter zijn rug om met zijn vader hebt samengewerkt,’ zegt Cara.

Ik kijk haar chagrijnig aan.

‘Zo kleinzielig is Four niet,’ zegt Christina, om Cara terecht te wijzen of om mij gerust te stellen, dat weet ik niet. ‘Er is vast iets aan de hand waardoor hij niet kan komen. Hij zei dat je hem moest vertrouwen.’

In het tumult, toen iedereen door elkaar schreeuwde en de factielozen ons naar de trap probeerden te dringen, krulde ik mijn vingers om de zoom van zijn shirt zodat ik hem niet kwijt zou raken. Hij pakte mijn polsen vast en duwde me weg, en toen zei hij het. *Je moet me vertrouwen. Ga met ze mee.*

‘Ik doe mijn best,’ zeg ik tegen Christina, en dat is ook zo. Ik probeer hem te vertrouwen. Maar elke vezel en elke zenuw in mijn lijf schreeuwt

om vrijheid. Ik wil weg, niet alleen uit deze cel maar ook uit de gevangenis van deze stad.

Ik moet weten wat er aan de andere kant van het hek is.

## 2

# Tobias

Ik kan niet door deze gangen lopen zonder aan de dagen te denken die ik hier zelf als gevangene heb doorgebracht, op blote voeten, terwijl de pijn met elke beweging door mijn lichaam bonsde. En bij die herinnering hoort nog een andere, aan het moment waarop ik wachtte tot Beatrice Prior dood zou gaan, aan mijn vuisten op de deur, aan haar benen over Peters armen toen hij zei dat ze alleen verlamd was.

Ik haat het hier.

Het gebouw is niet zo schoon meer als toen het nog het hoofdkwartier van Eruditie was: het is verwoest door oorlog, met kogelgaten in de muren en overal glasscherven van gebroken lampen. Ik loop over vieze voetafdrukken in flikkerend licht naar haar cel en word linea recta binnengelaten door de bewakers omdat ik het logo van de factielozen, een lege cirkel, op een zwarte band om mijn arm draag en de trekken van Evelyn op mijn gezicht. Vroeger was Tobias Eaton een naam die schande bracht, nu geeft hij macht.

Tris zit op haar hurken op de vloer van de cel, schouder aan schouder met Christina en schuin tegenover Cara. Mijn Tris hoort er bleek en klein uit te zien, want ze is nu eenmaal bleek en klein, maar ze vult juist de hele kamer.

Haar ronde ogen vinden de mijne en ze staat meteen overeind, haar armen strak om mijn middel en haar gezicht tegen mijn borst.

Mijn ene hand geeft een kneepje in haar schouder en mijn andere glijdt door haar haar. Ik ben nog steeds verbaasd dat het boven haar nek

ophoudt in plaats van eronder. Ik was blij toen ze het afknipte, want dit is het haar van een krijger, niet van een meisje. Ik wist dat ze dat nodig had.

‘Hoe ben je binnengekomen?’ vraagt ze met haar lage, heldere stem.

‘Ik ben Tobias Eaton,’ zeg ik, en ze lacht.

‘O ja. Dat vergeet ik de hele tijd.’ Ze leunt een beetje naar achteren om me aan te kunnen kijken. Ze heeft een aarzelende blik in haar ogen, alsof ze een berg bladeren is die elk moment door de wind uiteengeblazen kan worden. ‘Wat is er aan de hand? Waar bleef je nou?’

Ze klinkt wanhopig, smekend. Dit gebouw roept bij mij al verschrikkelijke herinneringen op, maar die van haar zijn nog veel erger: haar executie, het verraad van haar broer, het angstserum. Ik moet haar hier weg zien te krijgen.

Cara kijkt geïnteresseerd op. Ik voel me niet op mijn gemak, alsof mijn lichaam veranderd is en mijn huid niet goed meer past. Ik hou niet van toeschouwers.

‘Evelyn heeft de stad lamgelegd,’ zeg ik. ‘Niemand doet ook maar één stap zonder haar toestemming. Een paar dagen geleden heeft ze een toespraak gehouden over het feit dat we ons moeten verenigen tegen onze onderdrukkers, de mensen van buiten.’

‘Onze onderdrukkers?’ zegt Christina. Ze haalt een flesje uit haar broekzak en giet de inhoud in haar mond: pijnstillers voor de schotwond in haar been, neem ik aan.

Ik stop mijn handen in mijn zakken. ‘Evelyn vindt – samen met een heleboel andere mensen, trouwens – dat we de stad niet zomaar moeten verlaten om een stel mensen te helpen die ons hier gedumpt hebben zodat ze ons later konden gebruiken. Ze willen proberen de stad er weer bovenop te helpen; onze eigen problemen oplossen in plaats van weggaan om de problemen van anderen op te lossen. Dit is natuurlijk een korte samenvatting, hè?’ zeg ik. ‘Ik vermoed dat die mening mijn moeder erg goed uitkomt, want zolang we allemaal in de stad blijven, is zij de baas. Zodra wij weggaan, verliest ze haar macht.’

‘Hoera.’ Tris rolt met haar ogen. ‘Natuurlijk kiest ze de meest egoïstische weg, het zal ook eens niet.’

‘Er zit wel iets in.’ Christina krult haar vingers om het flesje. ‘Ik zeg niet dat ik geen zin heb om de stad uit te gaan om eens een kijkje buiten het hek te nemen, maar we hebben hier al genoeg aan ons hoofd. Hoe moeten we dan een stel mensen helpen die we niet eens kennen?’

Tris kauwt op de binnenkant van haar wang en denkt daar even over na. ‘Dat weet ik niet,’ geeft ze toe.

Mijn horloge meldt dat het drie uur is. Ik ben hier al te lang – straks krijgt Evelyn argwaan. Ik heb tegen haar gezegd dat ik hierheen ging om het uit te maken met Tris, dat het niet lang zou duren. Ik weet niet zeker of ze me geloofde.

Ik zeg: ‘Luister eens, ik ben hier vooral naartoe gekomen om jullie te waarschuwen: ze gaan alle gevangenen verhoren. Jullie krijgen allemaal het waarheidsserum toegediend en als het werkt worden jullie veroordeeld voor verraad. Ik denk dat we dat allemaal graag willen voorkomen.’

‘Veroordeeld voor verráád?’ vraagt Tris woedend. ‘Wij hebben voor onze hele stad de waarheid boven tafel gekregen en dat noemen ze verraad?’

‘Jullie zijn tegen de bevelen van je leiders in gegaan,’ zeg ik. ‘Evelyn en haar volgelingen willen de stad helemaal niet uit. Zij zijn niet blij met het feit dat je die film hebt laten zien.’

‘Ze zijn net zo erg als Jeanine!’ Tris maakt een ongedurig handgebaar, alsof ze iets wil slaan maar niets geschikts kan vinden. ‘Ze doen hun uiterste best om de waarheid verborgen te houden, en waarom? Zodat ze lekker de baas over hun eigen wereldje kunnen spelen? Belachelijk.’

Ik wil het niet zeggen, maar ergens ben ik het wel een beetje met mijn moeder eens. Ik ben de mensen buiten deze stad niets verschuldigd, of ik nou Afwijkend ben of niet. Ik weet niet of ik zin heb mezelf aan te bieden om de problemen van de mensheid op te lossen, wat dat ook mag betekenen.

Maar ik wil wel weg, wanhopig als een dier dat uit een strop probeert te ontsnappen. Wild en dol. Bereid om door bot te knauwen.

‘Hoe het ook zij,’ zeg ik voorzichtig, ‘als het waarheidsserum bij jullie werkt, worden jullie veroordeeld.’

‘Hoezo, áls het werkt?’ vraagt Cara met samengeknepen ogen.

‘Afwijkend,’ zegt Tris terwijl ze naar haar eigen hoofd wijst. ‘Weet je nog?’

‘Interessant.’ Cara duwt een verdwaalde pluk haar terug in het knotje in haar nek. ‘Maar niet gebruikelijk. Voor zover ik weet kunnen de mees- te Afwijkenden zich niet tegen het waarheidsserum verzetten. Ik vraag me af waarom jij dat wel kunt.’

‘Net als alle andere Erudieten die ooit een naald in mijn lijf hebben ge- stoken,’ snauwt Tris.

‘Zullen we even bij het onderwerp blijven? Ik zou het fijn vinden als ik jullie straks niet met geweld uit de gevangenis hoef te bevrijden,’ zeg ik. Plotseling heb ik heel veel behoefte aan troost en ik steek mijn hand uit naar Tris. Ze brengt haar vingers naar de mijne. Wij zijn geen mensen die elkaar zomaar aanraken: elk lichamelijk contact tussen ons voelt belang- rijk, als een golf van energie en verlichting.

‘Goed dan,’ zegt ze een stuk vriendelijker. ‘Waar zat je aan te denken?’

‘Ik zorg ervoor dat Evelyn jou van jullie drieën het eerst laat getuigen,’ zeg ik. ‘Dan hoef je alleen maar een leugen te verzinnen die Christina en Cara vrijpleit, en dan moet je die vervolgens onder invloed van het waar- heidsserum vertellen.’

‘Wat voor leugen dan?’

‘Dat wilde ik aan jou overlaten,’ zeg ik. ‘Aangezien jij beter kunt lie- gen.’

Zodra ik de woorden uitspreek, weet ik dat ze bij ons allebei een ge- voelige snaar raken. Ze heeft zo vaak tegen me gelogen. Ze had me beloofd dat ze niet haar eigen dood tegemoet zou gaan in het hoofdkwartier van Eruditie, toen Jeanine eiste dat een Afwijkende zich zou opofferen, en toch deed ze het. Ze zei dat ze binnen zou blijven tijdens de aanval van de Erudieten, en vervolgens trof ik haar aan in het hoofdkwartier van Erudi- tie, samen met mijn vader. Ik snap wel waarom ze het allemaal gedaan heeft, maar dat betekent nog niet dat alles al weer gelijmd is tussen ons.

‘Ja.’ Ze kijkt naar haar schoenen. ‘Oké, ik verzin wel iets.’

Ik leg mijn hand op haar arm. ‘Ik zal het met Evelyn over jullie proces hebben. Ik ga mijn best doen om ze er vaart achter te laten zetten.’

‘Dank je wel.’

Ik voel de inmiddels vertrouwde behoefte om mezelf uit mijn lichaam te wringen en rechtstreeks haar gedachten in te praten. Het is dezelfde behoefte, besef ik nu, die maakt dat ik haar elke keer dat ik haar zie wil zoenen, omdat zelfs de kleinste afstand tussen ons al mateloos frustrerend is. Onze vingers, die zonet nog losjes door elkaar gevlochten waren, klemmen elkaar nu vast, haar handpalm plakkerig van het zweet, de mijne ruw op de plekken waar ik te vaak de handgreep van te snel rijdende treinen heb vastgepakt. Nú ziet ze er bleek en klein uit, maar haar ogen roepen beelden op van weidse vergezichten die ik in werkelijkheid nog nooit heb gezien, alleen maar in mijn dromen.

‘Als jullie gaan zoenen, doe me dan een lol en meld het even van tevoren, dan kan ik de andere kant op kijken,’ zegt Christina.

‘We gaan zoenen,’ zegt Tris. En we zoenen.

Ik raak haar wang aan om de kus te rekken, om haar mond op de mijne te houden zodat ik elk plekje voel waar onze lippen elkaar raken en elk plekje waar ze elkaar loslaten. Ik geniet van de lucht die we de seconde daarna samen inademen en de vluchtige aanraking van haar neus die langs de mijne glijdt. Ik wil iets zeggen, maar het is te intiem, dus ik slik het weer in. Even later besluit ik dat het me niet kan schelen.

‘Ik wou dat we alleen waren,’ zeg ik terwijl ik achterwaarts de cel uit loop.

Ze glimlacht. ‘Ik wil dat bijna altijd.’

Als ik de deur dichtdoe zie ik Christina die kokhalsbewegingen maakt, Cara die lacht en de handen van Tris die langs haar zij hangen.